

Det Anarkistiska Biblioteket

Arbete är ett brott

Herman J. Schurman

Herman J. Schurman
Arbete är ett brott
1924

Översatt till engelska och publicerad i "De Moker-group" 2013, översatt till svenska av UpprorsBladet 2013.

sv.theanarchistlibrary.org

1924

ARBETE ÄR ETT BROTT

I vårt språkbruk finns det vissa ord och uttryck som vi borde avskaffa, då de sätter ord på vissa koncept som utgör det kapitalistiska systemets katastrofala och fördömda beståndsdelar.

Först och främst har vi ordet 'arbete' och vartende koncept som är kopplat till det – arbetare – arbetstid – lön – strejk – arbetslös.

Att arbeta är den största förolämpning och förnedring mänskligheten har utsatt sig själv för.

Detta samhällssystem, kapitalismen, baseras på arbete; det formade en klass med människor som *måste arbeta* och en klass med människor som inte arbetar. *Arbetarna tvingas* till att arbeta, för om de inte gör det kommer de att svälta. ”*Eftersom att*,” så som ägarna lär oss, ”*den som inte arbetar den får inte heller äta*,” och de hävdar att deras kalkylerande och profitsamlade *också* är arbete.

Det finns arbetsbefriade och så finns det arbetslösa. I *van Dales* fickordbok finner jag att *arbetsbefriad* betyder 'en som inte arbetar' emedan *arbetslös* betyder 'en som är utan arbete av orsak utanför den enskildes ansvar.' Den arbetsbefriade är den som exploaterar, som lever på det arbete som arbetarna utför åt dem. Arbetslösa är de ur arbetarklassen som inte *tillåts* att arbeta, då de inte kan bidra till profiten. De som äger arbetsverktygen har bestämt en tid för när arbetarna ska arbeta och de har skapat arbetsplatserna, de bestämmer också *med vad* och *hur* arbetarna ska arbeta. Arbetarna får en specifik summa i lön för att de inte ska dö av hunger och det är bara precis så att de har råd att försörja sina barn deras första år i livet. Därefter har barnen lärt sig tillräckligt i skolan för att de ska kunna arbeta de med. Ägarna låter sina barn lära sig precis så mycket de behöver för att de ska veta hur de ska styra arbetarna.

Arbete är den yttersta domen. Arbete gör en tanklös och själlös.

För att kunna låta någon arbeta för en krävs det en avsaknad av karaktär och för att kunna arbeta krävs det *också* en avsaknad av karaktär; du måste krypa på dina knän och ”swindle”, förråda, bedra och vara falsk.

För de rika arbetslösa är arbete (utfört av arbetarna) deras medel för att förse sig själva med ett liv på en räkmacka. För arbetarna är det en miserabel börda som hindrar dem från att leva ett drägligt liv.

Först när vi slutat arbeta, börjar livet .

Arbete är livets ärkefiende. Den duktiga arbetaren är ett arbetsdjur med arbetsklor och ett avtrubbat livlöst ansiktsuttryck.

När en människa blir varse om livet kommer den aldrig att arbeta igen.

Jag *konstaterar inte* att alla bara ska sticka från sin chef imorgon, se om de kan överleva utan ett arbete, för att sedan bli övertygade om att de nu är redo för livet. Om någon saknar ett jobb i brist på valmöjlighet är det i sig illa nog; men att inte arbeta i dagsläget övergår oftast till att personen parasiterar på de kamrater som arbetar. Om du har möjlighet att överleva genom att – som ordentligt folk kallar det – råna och stjäla – utan att exploateras av en chef, bra – gör det; men tro inte att det löser några problem. Arbetet är en social ondska. Detta samhälle livets ärkefiende och bara genom att förstöra det rådande och framtida arbetsamhället – t.ex. genom revolution efter revolution – så kommer arbetet att försvinna.

Först så kommer Livet – det fullständiga, rika livet – och sedan kommer alla drivas till att *skapa*, av blotta driften att ta del av livet. Därefter kommer varje människa att bli en skapare från sina inre impulser och bara skapa det vackra och det goda, det som är *det nödvändiga*. Efterhand kommer det inte att finnas några fler arbetare; alla kommer att vara människor och utifrån det mänskliga behovet av livet, från inre behov, kommer människor outtröttligen att skapa det som förverkligar dessa livets nödvändigheter, under drägliga förhållanden. Det kommer inte att finnas någon arbetstid eller arbetsplats, inte finnas någon arbetsbefriad eller arbetslös. Det kommer bara att finnas Livet – stort, rent kosmiskt liv och driften att skapa kommer att vara människans största livsglädje. Inte genom tvång och uppbundenhet på grund av hunger, löner, tid och plats, inte längre exploaterad av parasiter.

Att skapa är den intensiva glädjen i livet, att arbeta är det intensiva lidandet i livet.

Under dessa kiminella sociala relationer är skapande omöjligt.

Allt arbete är ett brott.

Handlingen att arbeta innebär att en bidrar till profiten och exploateringen; bidrar till förfalskning, svek, förgiftning; bidrar till militär upp- rustning; bidrar till mordet på hela mänskligheten.

Arbete förstör livet.

När vi *fått in detta i våra huvuden*, kommer våra liv att få en helt ny mening. Om vi inuti oss själva känner en skapande drivkraft så kommer den att uttrycka sig genom förstörelsen av detta kriminella och ryggrads- lösa system. När vi tvingas arbeta för att inte svälta, bör vi se till att detta arbete bidrar till kapitalismens förfall.

Om vi inte arbetar för kapitalets förstörelse så arbetar vi för mänsk- lighetens förstörelse.

DET ÄR DÄRFÖR vi MEDVETET kommer att sabotera *varje* kapitalis- tiskt företag, vi kommer att vara en börda för varenda chef. Där vi, den rebelliska ungdomen, *måste* arbeta, *måste* således material, maskiner och produkter göras obrukbara. Om och om igen kommer kuggarna att hoppa ur hjulen, delar av knivar och mejslar kommer att flyga, de mest nödvän- diga verktygen kommer att ha gått upp i rök – vi kommer att dela med oss av recept och medel sinsemellan.

Vi vill inte förstöras av kapitalismen, så kapitalismen måste förstöras av oss.

Vi vill skapa som fria människor, inte arbeta som slavar; därför kommer vi att krossa slaverisystemet. Kapitalism existerar på grund av arbetarnas arbete, *sålunda* vill vi inte vara arbetare och vi kommer att sabotera arbe- tet.

Herman J. Schurman, 1924.